

[Svend Nielsen.]

svarer til dem, som gælder i de nævnte Lande.

Der omtales i § 26 Forholdet vedrørende smitsomme Sygdomme. Men det, der tilsigtes ved den Tilføjelse til Paragraffen, som Mindretallet har sat ind, men som Ministeren altsaa har ladet gaa ud, er — i hvert Fald har jeg opfattet den saaledes —, at faa en vis Afgrænsning, ligesom man har det i andre Lande, saadan at man ikke rent vilkaarligt kan fange en Lægmand paa det, at han har behandlet en Patient, som har en Sygdom, der i hvert Fald i Øjeblikket anses for at være en smitsom Sygdom; om den vil være det, naar der er gaaet nogle Aar, ved man ikke, thi Opfattelsen af det Forhold er jo vækslende ogsaa mellem Lægerne. Der maa være en Afgrænsning dér, saaledes at Lægmændene nogenlunde kan se, hvad de maa, og hvad de ikke maa; det er et rimeligt og billigt Forlangende.

Det ærede Medlem Hr. Bindslev omtalte Forholdet vedrørende „Fare“ og „Skade“ og Forholdet vedrørende Lægmænds Udøvelse af Lægegerning, og det ærede Medlem nævnte her, at der var kommet en Erklæring fra tyske Læger, som har gjort ham lidt betænkelig. Men man maa ikke overse, at denne Erklæring jo ikke er udstedt af uvildige Folk; det er tyske Læger, som staar overfor Kvaksalvere, og det er givet, at de vil bedømme Forholdet ud fra den Stilling, de staar i overfor Kvaksalverne. Hvis man vil have et virkeligt Udtryk for, hvordan dette Forhold ligger, maa man hæfte sig ved de Oplysninger, der er indsamlet gennem Udenrigsministeriet om det, og dér er anvendt et meget svagt Udtryk om dette Forhold, idet det siges, at det „maa antages“; men det vil altsaa sige, at man har ikke noget bestemt Bevis for, at der er sket nogen Skade ved Kvaksalvernes Virksomhed.

Jeg paaskønner i øvrigt det ærede Medlem Hr. Bindslevs Syn paa Forholdet vedrørende Lægegerningen og er glad ved, at han gaar ind for den Tanke, at man maa ikke lægge Baandene altfor snævert og snærende.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at han vilde finde det rigtigt, om velstillede Folk kom til at betale et større Honorar for det Arbejde, Lægen udfører for dem, end andre gør. Jeg synes nu, man maa se det ud fra det Synspunkt, at det Arbejde, som Lægen gør, har en vis Værdi; som saadant maa det bedømmes, og som saadant maa det betales. Naar der udføres et Arbejde, er der jo i Almindelighed ikke Tale om, at man kan faa en større Betaling for

det, hvis det er en mere velhavende Mand, man arbejder for; end hvis det er en mindre velhavende Mand, og jeg ved da ogsaa, at hvis man skal sælge Ting, er det samme Tilfældet. Hvis jeg trækker til Marked med en Hest eller et Stykke Kreatur, kan det ikke nytte noget, at jeg forlanger en højere Pris, fordi jeg staar overfor en velhavende Mand, for det er der ingen, der vil honorere. Man maa bedømme Værdien af det udførte Arbejde, og det maa der betales efter — medmindre det ærede Medlem mener, at en meget velhavende Persons Helbred er meget mere værdifuldt en end mindre velhavendes. Men det Synspunkt kan jeg nu ikke gaa ind paa.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch har været inde paa en Omtale af Spørgsmaalet vedrørende Betaling for Lægehjælp, og det ærede Medlem har her ligesom i Kommissionen gjort sig til Talsmand for, at man skulde nedsætte et Raad til Bedømmelse af disse Forhold, hvis der opstaar Uenighed mellem Patient og Læge. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i dette, jeg tror ikke, der vil opstaa saadanne Stridsspørgsmaal, medmindre Lægen forlanger et Honorar, som Patienten finder er urimeligt, og jeg kan ikke indse, at det er rimeligt og rigtigt, at man henviser Behandlingen af, om Lægen skal kunne faa et saadant Honorar, til et hemmeligt Raad, saaledes at det ikke kommer frem i Dagslyset. Lægerne maa efter min Mening finde sig i at gaa den samme Rettens Vej, som andre Mennesker i Samfundet er henvist til at gaa. Lad os faa det frem i Dagslyset med Behandling for Domstolene. Jeg indser ikke det fornuftige i at henvise det til et saadant hemmeligt Raad, hvor Almenheden ikke har Adgang til at faa Oplysninger om det.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam udtalte, saa vidt jeg forstod ham, et Ønske om, at Forældre ogsaa maa kunne straffes, hvis der, efter at en mindreaarig eller umyndig var blevet behandlet, har vist sig skadelige Virkninger. Jeg synes, at Forholdet maa være her, som det ellers i Almindelighed er, at hvis det er bevist, at Barnets Ret krænktes ved Vanrøgt, saa kan man naturligvis skride ind, men hvis det ikke er bevist, mener jeg ikke, der kan være Tale om at skride ind i saadanne Tilfælde.

Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen i, at de Patienter, der er Medlemmer af Sygekassen, og som søger Chiropraktikere eller andre Lægmænd, der hjælper dem for deres Sygdom, ogsaa burde have Ret til at faa Støtte fra Sygekassen. Det kunde jeg for min Part godt gaa med